

ЛАМЕНТ НАД СТУДИОМ Б

(према Милошу Црњанском уз помоћ Станислава Винавера)

ППМ - Пеца Петровић Марш

Ти, растао си, уз зорњачу јасну,
са лепотицом црном, у даљини као брег,
треперео си када је све одлазило у септичку јаму красну,
и топио си, к'о сунце, и лед суза и лањски снег!

У теби није било бесмисла, ни смрти,
сјајио си као из „Борбе“ сачуван стари мач,
у теби је све васкрсавало, играло, вртело и понављало,
као дан и детињи плач!
А данас када Ти се глас, очи, дах... све упокоји,
многи ће се немо питати, зар је то било могуће, о људи моји?

Ти си као лабуд некад, ширио крила
и лебдећи бдео над Дунавом и Савом док спавају,
будио си веселост, што је некад била
кикот, чак и у крику, вриску и вапају.

У теби сад гасну и ватра и жар,
а био си некад реке широке, равнице плодне, истине орах тврд,
и невољника многих уздигнут штит,
неће се више с таласа твојих грмљава далека чут,
нити ћеш ткати муњама истине наше нит!

Некада си плач претвар'о као дажд у шарене дуге,
и хладио к'о висок бор, кад те удахну,
и на очи терао сузе бескрајне туге.

А када уморна душа наша ућути,
кад изневерена и увређена оде да спи,
нека ти срећни буду беспућа пути,
узглавље меко у сну, бићеш нам ти!